

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.278/2022/4.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcíme))

A felperes képviselője:

Dr. Styaszni Andrea ügyvéd (cím1)

Az alperes:

Borbás Miklós ((lakcím).)

Az alperes képviselője:

Dr. Zudor Mónika Csilla ügyvéd (cím2.)

A per tárgya:

élettársi közös vagyon megosztása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Gyulai Törvényszék 5.P.20.055/2020/67.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

alperes, 5.P.20.055/2020/69., 70.

Í T É L E T

Az ítéltábla elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 390.000 (háromszázkilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az ítélet meghozatalának időpontjától számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 1.548.786 (egymillió-ötszáznegyvennyolcezer-hétszáznyolcvanhat) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

- [1] A felek 2003-ban ismerkedtek meg, köztük érzelmi kapcsolat alakult ki.
- [2] A felperes ekkor (település 1. neve)n élt az édesanyjával és fodrásznak tanult Szegeden. 2004 elejétől átíratkozott a (település 2. neve)i szakmunkásképzőbe, gyakorlóhelye (település 3. neve)án volt. Jövedelemmel nem rendelkezett, a szülei támogatták.
- [3] Az alperes ebben az időszakban szülei vállalkozásában dolgozott.
- [4] A felek kezdetben a (település 4. neve), (ingatlan 1. címe). szám alatti ingatlanban töltötték a hétvégeket, majd itt éltek. A ház fenntartásával kapcsolatos költségeket az alperes szülei viselték. A felperes végezte a háztartási munkákat. A felperes édesanyja alkalmyszerűen támogatta őket.
- [5] A felperes 2005-ben fejezte be a tanulmányait, majd az alperes édesanyjának üzletében naponta kb. 4 órában eladóként dolgozott. A vállalkozás fizette utána a járulékokat, de ténylegesen fizetést nem kapott. Ezután – 2009-től – fodrász egyéni vállalkozóként működött, míg az alperes továbbra is a családi vállalkozásban végzett munkát.
- [6] Az alperes és a szülei között 2009 márciusában megromlott a viszony, ezért a felperes édesanyjának (település 1. neve)i otthonába költöztek, ahol szívességi lakáshasználóként éltek. A felperes és az édesanyja vezették a háztartást, szükség szerint azonban az alperes is részt vállalt a nehezebb fizikai munkákból.
- [7] Az alperes 2009. március 6-tól a (B.) Kft.-nél, majd a (P.) Kft.-nél dolgozott, emellett munkát vállalt hétvégenként a (C.) Kft.-nél.
- [8] Ebben az időben a felek lakást béreltek Szegeden, ahol az alperes lakott, de hetente néhány napot együtt töltöttek itt és hétvégenként együtt tértek vissza (település 1. neve)ra.
- [9] Az alperes 2009 márciusában lakossági folyószámlát nyitott az (bank neve) Bank Nyrt.-nél, amelyhez a felperes társkártyával rendelkezett és azt alkalmyszerűen vásárlásokra használta.
- [10] Az alperes 2010 márciusától júliusig (személy neve), majd 2015 februárjáig (tanú 1. neve) egyéni vállalkozó alkalmazásában állt.
- [11] A felperes édesanyja és nagyapja 2011-ben eladták a (település 1. neve)i ingatlanukat. Az édesanya a vételár egy részéből megvásárolta a felperes részére – haszonélvezeti jogának fenntartása mellett – a (település 1. neve), (ingatlan 2. címe). szám alatti ingatlant, amelyben a felek életközösségük megszűnéséig éltek. Az ingatlan költségeit 50-50 %-ban megosztva viselték a felperes édesanyjával. A háztartás céljaira szükség szerint mindegyikük vásárolt.
- [12] Az alperes ebben az időszakban kamionsofőrként dolgozott. Hétközben távol volt, alkalmyszerűen azonban akkor is hazatért. A felperessel rendszeresen beszéltek telefonon.

Hétfőn reggelente a felperes vitte (település 5. neve)ára kocsival, péntek délutánonként pedig érte ment.

[13] 2013-ban elhatározták, hogy az alperes egyéni vállalkozóként kezd fuvarozási tevékenységbe. Kibékült a szüleivel és elindította a vállalkozását, amelyhez 2014 októberében szüleitől ingyenes használatba kapta az (frg.rsz. 1.) forgalmi rendszámú Mercedes kamiont és a (frg.rsz. 2.) forgalmi rendszámú pótkocsit. A gépjárművel balesetet szenvedett. A roncsot 2016. január 23-án 3.000.000 forintért értékesítette, és a vételár felhasználásával megvásárolta az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo 3 gabonás billencset. A vételár ezt meghaladó, nem megállapítható részét a felek gazdálkodásából származó jövedelemből fizette meg. A gépjármű az életközösség megszűnésekor az alperes birtokában maradt, majd azt 2020-ban 4.445.000 forintért eladta.

[14] A felperes édesanyja a feleknek különböző időpontokban eltérő összegű kölcsönöket adott, amelyeket még az életközösség fennállása alatt visszafizettek.

[15] A felek többször voltak együtt nyaralni az életközösség alatt.

[16] 2024 decemberében eljegyezték egymást, 2015 augusztusában pedig gyermekvállalás mellett döntöttek. Gyermeük (dátum)-án született meg.

[17] A felperes a 2005 és 2018 közötti időszakban összesen nettó 8.869.499 forint, az alperes pedig 2004-től 2018 végéig nettó 18.656.571 forint bevallott jövedelemmel rendelkezett.

[18] A felek az életközösség alatt szerzett vagyona a következőképpen alakult:

1.) A felek 2012. december 20-án közösen vásárolták meg a (település 2. neve), (ingatlan 3. címe). szám alatti ingatlant (a továbbiakban: ingatlan) 12.900.000 forint vételárért. Az adásvételi szerződés alapján az ingatlan kizárólagos tulajdonosa az alperes lett. A vételárat az alperes nevében az (bank neve) Bank Nyrt.-nél vezetett bankszámláról utalták át az eladónak. Az ingatlan forgalmi értéke az életközösség megszűnésekor 20.700.000 forint, az elsőfokú ítélet meghozatalakor 23.900.000 forint volt. Az ingatlan megvásárlásához felhasználták az alperes részére a munkáltatója, (tanú 1. neve) által adott 5.000.000 forint kölcsönt, amit az életközösség ideje alatt visszafizettek.

2.) A felek az életközösség ideje alatt vásárolták az (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú Audi A6 típusú személygépkocsit, amelynek piaci értéke 2018. december 1-jén 2.060.000 forint volt.

3.) Ugyancsak az életközösség alatt vásárolták az (frg.rsz. 5.) forgalmi rendszámú Peugeot Van 208 típusú tehergépkocsit, amelynek forgalmi értéke 2018. december 1-jén 1.600.000 forint volt.

4.) Az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo euro 3 gabonás billencs szerelvény tulajdonjogát szintén élettársi együttélésük alatt szerezték. Forgalmi értéke az életközösség megszűnésekor 4.130.000 forint volt.

5.)-6.) Az életközösség fennállása alatt szerezték a (frg.rsz. 6.) és (frg.rsz. 7.) forgalmi rendszámú Kempf típusú pótkocsikat, ezek forgalmi értéke az életközösség megszűnésekor egyenként 7.500.000 forint volt.

7.) Az alperes mint egyéni vállalkozó lízingszerződést kötött a (frg.rsz. 8.) forgalmi rendszámú nyergesvontatóra 2017. január 20-án. Nettó vételára 92.370 euro volt, az áfa 24.949 euro. Az induló díj (önrész) 46.185 euro, a havi lízingdíj pedig – 48 hónapon át – 1113,88 euro. Ebből a felek az életközösség megszűnéséig összesen 23.391,48 eurot fizettek meg.

8.) Az alperes – az életközösség idején – a (frg.rsz. 9.) forgalmi rendszámú gépkocsira ugyancsak lízingszerződést kötött. A nettó vételár 96.550 euro volt, az áfa 26.068,50 euro. Az induló díj (önrész) 38.620 euro, a havi lízingdíj 60 hónapon át havi 1095,91 euro, illetőleg

utóbb havi 1154,92 euro. Az életközösség megszűnéséig összesen 10.394,28 euro lízingdíjat fizettek meg.

9.) Az alperes (bank neve) Bank Nyrt.-nél vezetett folyószámlájának egyenlege az életközösség megszűnésekor 22.863.435 forint volt. A számlához a felperesnek is volt hozzáférése.

10.) Az alperes egyéni vállalkozása számláját a (X) Takarékszövetkezetnél vezette, amelynek egyenlege az életközösség megszűnésekor 10.000.000 forint volt.

[19] Az alperesnek az egyéni vállalkozásban foglalkoztatott munkavállalók után 2018 novemberére bruttó 718.500 forint bérköltsége keletkezett, ami 2018 decemberében vált esedékessé. Ugyancsak 2018 novemberében vásárolt a (Y cégtől).-tól üzemanyagot 4.436.017 forint értékben, amelyet 2018 decemberében fizetett ki.

[20] Az életközösség megszűnésekor az Audi A6 gépkocsi (2. tétel) a felperes, a többi vagyontárgy az alperes birtokába került.

A kereset és az ellenkérelem

[21] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság ossza meg a felek élettársi közös vagyonát: adja az alperes tulajdonába az 1. tétel alatti ingatlant, az (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú Audi A6 személygépkocsit (2. tétel), az (frg.rsz. 5.) forgalmi rendszámú Peugeot Van 208 típusú tehergépkocsit (3. tétel), az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo euro 3 gabonás billencs szerelvényt (4. tétel), a (frg.rsz. 8.) forgalmi rendszámú Volvo euro 6 nyergesvontatót (7. tétel) és Kempf pótkocsikat (5-6. tétel), számolja el a lízingelt vagyontárgyakra közösen megfizetett lízingdíjakat és kötelezze az alperest 41.025.000 forint értékkülönbséget megfizetésére.

[22] Jogalapként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 578/G. § (1) bekezdésére, 147. §-ára, valamint 148. § (1), (2) és (4) bekezdéseire hivatkozott.

[23] Álláspontja az volt, hogy életközösségük alatt egyenlő arányban szereztek tulajdonjogot a megjelölt vagyontárgyakon, ugyanakkor a vagyon egésze az alperes birtokában maradt.

[24] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult és kérte, hogy a bíróság adja a felperes tulajdonába a birtokában lévő 2. tétel alatti Audi A6 személygépkocsit.

[25] Érvelése szerint gazdasági közösség hiányában a felek között nem állott fenn élettársi kapcsolat, ezért a felperes élettársi közös vagyon megosztása jogcímén nem érvényesíthet vele szemben igényt. Mindemellett állította, hogy a vagyontárgyakat a saját jövedelméből vásárolta, vitatta megjelölt értéküket és hivatkozott arra, hogy azokat jelentős összegű tartozás is terheli. A lízingelt gépjárműveket kérte kihagyni a vagyonmegosztásból.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak indokai

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek élettársi közös vagyonát megosztotta. A felperes tulajdonába adta a 2. tétel alatti (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú Audi A6 személygépkocsit 2.060.000 forint értékben. Az alperes tulajdonába adta az ingatlan (1. tétel) a felperes által ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett 3/10 tulajdoni hányadát 7.170.000 forint, az (frg.rsz. 5.) forgalmi rendszámú Peugeot Van 208 típusú tehergépkocsit (3. tétel) 1.600.000 forint, az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo euro 3 gabonás billencs szerelvényt (4. tétel) 1.130.000 forint, a (frg.rsz. 6.) forgalmi rendszámú Kempf pótkocsit 7.500.000 forint,

valamint a (frg.rsz. 7.) forgalmi rendszámú Kempf pótkocsit (5-6. tétel) 7.500.000 forint értékben. Az alperest 19.359.825 forint értékkülönbözet megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[27] A felperes kereseti tényállítására tekintettel a régi Ptk. rendelkezéseit alkalmazta. Rámutatott: az élettársi kapcsolat feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, közös háztartás fenntartását, érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt, hogy harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. Mérlegelte, hogy az alperes kamionsofőri munkájából adódóan rendszeresen távol volt, azonban a felperessel közös otthona volt az a hely, ahol szabadidejében tartózkodott. A közös háztartás vezetése kapcsán értékelte a tanúvallomásokot. Az érzelmi közösség meglétét illetően kifejtette, hogy azt elégségesen bizonyítják a felek egymás iránti felelősségvállalására, a közös jövő tervezésére, a huzamos elköteleződésre utaló jelek, így az adott esetben leginkább az eljegyzés, majd a döntés a gyermekvállalásról. Utalt közös nyaralásaikra. A peradatok alapján megállapította: a kívülálló számára is úgy tűnt, hogy a felek társak, felvállalják egymást. A gazdasági közösség létét ugyancsak bizonyítottak látták: a felek közös gazdasági döntéseiket egymást támogatva hozták, a felperes belefolyt az alperes egyéni vállalkozása ügyeinek intézésébe, az (bank neve)-nél vezetett számla a közös rendelkezésük alatt állt. Mérlegelte a tanúvallomásokot és részletes indokát adta annak, hogy az alperes szavahihetőségéhez és jóhiszeműségéhez nyomatékos kétség fér. Azzal kapcsolatosan, hogy az alperes állította, mindez csak látszat volt, valójában a kezdeteket leszámítva soha nem álltak érzelmi közösségben a felperessel, gazdaságilag pedig egyáltalán nem és a szándékai is ezzel ellentétesek voltak, kiemelte: az élettársi kapcsolat szerződés, amelynek szempontjából a felek rejtett indoka, vagy titkos fenntartása közömbös.

[28] Összességében arra a következtetésre jutott, hogy a felek között az érzelmi közösség mellett a gazdasági közösség, a közös szerzés szándéka is megvalósult.

[29] Ezt követően a szerzés arányát vizsgálta. Hangsúlyozta: az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulat tekintetében a közös szerzés vélelme érvényesül, az élettársak valamennyi vagyontárgyon az életközösség egészére irányadó szerzési aránynak megfelelően szereznek tulajdoni hányadot.

[30] A felek adóbevallásai alapján meghatározta megismerkedésüktől 2018 végéig a nettó jövedelmeiket és az így kapott összegeket egymáshoz arányosítva 70-30 %-os, az alperesre kedvezőbb szerzési arányt állapított meg. Rámutatott ugyanakkor arra is, hogy – mint egyéni vállalkozóknak – kerestük nyilvánvalóan nem csupán ennyi volt, azonban a bizonyítékokból sem tudott következtetést levonni arra, hogy ki, mikor, mennyi többlettel járult hozzá a közös gazdálkodáshoz. Arra az álláspontra helyezkedett, annak kockázatát, hogy a helytelen adóbevallás következtében nem sikerül a tényleges jövedelmeiket feltárni, a feleknek kell viselniük.

[31] Nem látott okot arra, hogy a háztartási munkával és a gyermekneveléssel kapcsolatos többletfeladatok miatt a felperes javára módosítsa a szerzési arányt. Ezzel összefüggésben arra utalt, hogy a felek közös gyermeke az együttélés megszűnésekor mindössze két és fél éves volt, ez az időszak pedig az életközösség teljes tartamát figyelembe véve nem jelentős, tekintettel arra is, hogy a háztartási munkákban a felperest az édesanyja segítette. Mérlegelte továbbá, hogy az alperes a magasabb jövedelem érdekében heti több napos távollétet vállalt, lemondva az otthon kényelméről. Megjegyezte, az alperes szülei ugyancsak jelentős – ma már nem számszerűsíthető – anyagi segítséget nyújtottak, a felperesnek az alperes egyéni vállalkozásába történt besegítése pedig nem volt olyan volumenű, amelyet a javára kellett volna értékelni. Megítélése szerint ugyanakkor semmi nem támasztotta alá a felperesnek azt az állítását, hogy a felek segítették anyagilag az alperes szüleit. Konkrét tényállítás hiányában nem tudta számszerűsíteni azt a segítséget sem, hogy az alperes számára a szülei ingyenesen

biztosították egyes gépjárművek használatát, a szerzési arány meghatározásakor viszont ezt a tény is mérlegelés körébe vonta.

[32] Nem találta igazoltnak azt az alperesi állítást, hogy a szülei a vállalkozása elindítását 10.000.000 forinttal támogatták. Megjegyezte, ezt illetően ő maga is ellentétes nyilatkozatokat tett.

[33] A közös vagyon körét és értékét az alábbiak szerint állapította meg:

1.) Az ingatlant 23.900.000 forint forgalmi értéken állította be a vagyonmérlegbe. Kifejtette, hogy a szerzés az életközösség fennállása alatt a közös vagyon terhére történt, a vételárat a felek a közös bankszámláról fizették. Az alperesnek azokat a rejtett indokait, amelyekkel a külön szerzését kívánta alátámasztani, közömbösnek tekintette. A forgalmi értéket az igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján állapította meg. A tanúvallomásokot értékelve elfogadta, hogy az ingatlan megvásárlásához felhasználták a (tanú 1. neve) által nyújtott kölcsön 5.000.000 forintos összegét, azonban lényegesnek tartotta, hogy azt a felek az életközösség ideje alatt, a közösen szerzett jövedelmeik terhére fizették vissza. Ugyanezen okból nem tulajdonított jelentőséget a felperes édesanyjától felvett kölcsönnek, a 2010-2011-ben keletkezett megtakarítások felhasználásának és az alperes 2012-ben visszavásárolt életbiztosításának. Megjegyezte, az alperes nem bizonyította, hogy ezek a befektetések és megtakarítások már az életközösség kezdete előtt a rendelkezésére álltak.

2.) A perbeli szakértői vélemény alapján 2.060.000 forintban állította be a vagyonmérlegbe a birtokos felperes oldalán az (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú Audi A6 személygépkocsit.

3.) Az (frg.rsz. 5.) forgalmi rendszámú Peugeot 208 VAN gépkocsit is a közös vagyon részeként vette figyelembe, mint az alperes birtokában lévő 1.600.000 forintos forgalmi értéken, mert bár a forgalmi értéket a szakértő 1.693.000 forintban határozta meg, a felperes a keresetét mégsem módosította. Megítélése szerint az alperes által a 8. számú utóirathoz csatolt hatósági bizonyítvány kizárólag azt igazolja, hogy a hatóság 2015-ben elvégezte gépkocsi eredetiségvizsgálatát, abból azonban a forgalmi értékre nem lehet következtetést levonni.

4.) A Volvo gabonás billencs ((frg.rsz. 3.)) értékét szintén a szakvélemény alapján fogadta el 4.130.000 forintban. Az alperes által az 1.974.112 forintos, 2018-2019-ben felmerült javítási költség bizonyítása céljából csatolt számlákkal kapcsolatban kifejtette, hogy mellőzte a vizsgálatukat, mert azokat csak a per érdemi szakaszában nyújtotta be, amikor arra már az utólagos bizonyítás szabályai érvényesültek, ugyanakkor e törvényi feltételek megvalósulására nem hivatkozott és azok nem is álltak fenn. Érvelt azzal is, hogy a polgári perendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 220. § (1) bekezdés a)-e) pontjaiban szabályozott esetek sem valósultak meg. A számlák 2019. évi, így az alperesnek már a perindításkor a rendelkezésére álltak, következésképpen azokat akár írásbeli védekezéséhez, akár a perfelvétel során csatolhatta volna. Arra sem hivatkozhatna (és nem is hivatkozott), hogy azok a szakvélemény cáfolatára szolgáltak, mert az írásbeli ellenkérelemben a szakvéleményben írtat meghaladó 4.445.000 forintos forgalmi értéket ismert el, azt pedig nem állította, hogy a magasabb vételárat azért sikerült elérni, mert a gépkocsira ilyen összeget költött. Miután a felperes beismerte, hogy az (frg.rsz. 1.) forgalmi rendszámú gépjármű az alperes szüleitől származott és azt roncsként 3.000.000 forintért adták el, a befolyt vételárat pedig az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú gépkocsi megvásárlására használták fel, az elsőfokú bíróság annak arányos elszámolását indokoltnak látta. A vételár ezen felüli részére azonban nem fogadta el azt a tényállítást, hogy azt az alperes szülei adták. Rámutatott az alperes ezzel összefüggő nyilatkozatainak ellentmondásaira. A vételár kapcsán utalt továbbá a számla hiányára, és hogy arról a felek hozzátartozói sem tudtak nyilatkozni. Minderre tekintettel a gépkocsi közös vagyoni értéke meghatározásakor a felperes által nem

vitatott 3.000.000 forint levonását tartotta indokoltnak, és azt 1.130.000 forintos értéken állította be a vagyonmérlegbe, mint a felek közös szerzését.

5)-6.) A Kempf pótkocsikat a felperes által megjelölt darabonkénti 7.500.000 forintos értéken vette figyelembe mint közös vagyont, mert bár az alperes azok értékét magasabb összegre tette, a felperes a keresetét nem módosította.

7-8.) Nem tekintette közös vagyonnak az alperes által lízingelt (frg.rsz. 8.) és a (frg.rsz. 9.) forgalmi rendszámú nyergesvontatót, mivel az a lízingszerződés futamideje alatt nem került a lízingbevevő tulajdonába. Utalt a bírói gyakorlatra: a közösen kifizetett lízingdíj nem keletkeztet megtérítési igényt, a felperesnek pedig a gépkocsiknak az életközösség megszakadáskori forgalmi értékével, a még fizetendő lízingdíjakkal kapcsolatosan nem volt kereseti kérelme. Mivel ezzel összefüggő tény-, illetőleg jogállítása és bizonyítási indítványa sem volt, az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetési kötelezettsége sem keletkezett.

9.) Az (bank neve)-nél vezetett bankszámla egyenlegét az alperes okirattal megerősített előadásának megfelelően vette figyelembe. Nem tulajdonított jelentőséget a 2016. január 2-i nyitó egyenlegnek, mert a felek életközösségét folyamatosan fennállónak tekintette. Bizonyíték hiányában nem fogadta el az alperesnek azt az állítását, hogy 2009-ben olyan pénzt fizetett a bankszámlára, amelyet az életközösség kezdete előtt szerzett, ahogy azt sem, hogy a lakossági bankszámlán az édesapja építőanyag értékesítéséből származó pénze (15.010.277 forint) volt elhelyezve. Részletezte az alperes ellentmondásos tényállításait és a tanúk hiányos, valamint az alperesi nyilatkozatnak ellentmondó előadásait, és azok megváltoztatását. Az adóhatóság megállapításaiból nem tartotta levezethetőnek, hogy édesapja az az alperes állított összeget a felek bankszámlájára történő befizetés végett adta át úgy, hogy annak jogosultja továbbra is ő legyen. Mindezek alapján az elsőfokú bíróságnak az a meggyőződése alakult ki, hogy (tanú 2. neve), az alperes édesanyja vallomása felelt meg a valóságnak abban, hogy a számla nélkül értékesített építőanyag az alperes tulajdonát képezte és az övé volt a vételár is. Itt mutatott rá: az alperes a per folyamán többször bizonyosságát adta, hogy előadásaira tényállást alapítani nem lehetett, mert a történekről a valósággal ellentétesen nyilatkozott, olyan tartalommal, ami számára kedvezőbb, ezzel szavahihetősége megdőlt. Az apjával szembeni tartozást a csatolt okiratok sem jogalapjában, sem összecszerűségében nem támasztották alá, ezért az elsőfokú bíróság a 15.010.277 forint adósságot nem állította be a vagyonmérlegbe.

10.) Ezzel szemben az egyéni vállalkozás számlaeigenlegét a nem vitatott 10.000.000 forintos értéken a közös vagyon részeként számolta el. Az okiratok alapján tényként fogadta el azt az állítást, hogy a feleknek a vállalkozásban 718.000 forint bérköltsége és 4.436.017 forint üzemanyag költsége keletkezett, ami 2018 decemberében vált esedékessé, s ezeket az alperes az életközösség megszűnése után egyedül viselte. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes az ezt meghaladó költségek felmerültét nem igazolta. A 8. sorszámon csatolt okiratok két munkavállaló és a saját részére kifizetett bérköltség felmerülését bizonyítják. A 2018. november 21-én kifizetett üzemanyag költség az életközösség fennállása alatti teljesítés, ezért nem minősült közös adósságnak. Ugyanezen okból nem találta indokoltnak a 2018. október 18-án befizetett 1.230.000 forint áfa levonását, a 2019 januárjában teljesített áfa mértékére és az életközösség fennállása alatt keletkezett arányára pedig az alperes tényállítást sem tett.

Mindezek alapján a felek közös vagyonának összértékét 71.399.418 forintban határozta meg, amelyből a felperesnél 2.060.000 forint, az alperesnél 69.339.418 forintérték van. A felperesnek az összértékből 21.419.825 forint (30 %), az alperesnek 49.979.539 forint (70 %) jár. A felperes jutójából levonta a nála lévő értéket (2.060.000 forint), így állapította meg 19.359.825 forintban az alperes által fizetendő értékkülönbséget összegét.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[34] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – tartalma szerint – elsödlelesen annak részbeni megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[35] Másodlagosan az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását az értékkiegyenlítés összegének 7.879.153 forintra történő leszállításával kérte.

[36] Harmadlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére irányult.

[37] Nem ellenezte a 2. tétel alatti (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú Audi A6 típusú személygépjármű felperes tulajdonába adását egyik fellebbezési kérelme teljesítése esetére sem.

[38] Jogorvoslati kérelmének indokolásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg az élettársi kapcsolat kezdő időpontját és végét. Véleménye szerint nem éltek együtt élettársakként februári megismerkedésüktől kezdve, és élettársi kapcsolatuk már 2018. december 1. előtt megszűnt, mert novemberben jelenlegi feleségével, (hölgy neve)el létesített érzelmi kapcsolatot, vele élt együtt.

[39] Az elsőfokú ítéletet a régi Ptk. 578/G. § (1) bekezdésébe ütközönek tartotta kifogásolva, hogy az elsőfokú bíróság a saját tulajdonaként megjelölt 15.010.277 forintot, az élettársi kapcsolat előtti, édesapja által fizetett életbiztosítását, a (tanú 1. neve) által nyújtott 5.000.000 forint összegű kölcsönt és egyéni vállalkozásának fizetési kötelezettségeit nem vette figyelembe. Másrészt – véleménye szerint – az elsőfokú ítélet sérti a Pp. 220. § (1) bekezdését, mivel helye volt utólagos bizonyításnak, a gépjárművek javítási számlái csatolásának.

[40] Állította, hogy a felek között nem állt fenn vagyonsközösség, közös vagyon szerzési céljuk nem volt. Közös tulajdonuk sem keletkezett: e körben arra hivatkozott, hogy nincs olyan vagyontárgy, amely 1/2-1/2 arányú közös tulajdonukként került volna nyilvántartásba, ahogy közös kötelezettségvállalásuk sem volt, mindketten egyéni vállalkozók voltak. Kiemelte: a felperes az édesanyja által vásárolt ingatlanban élt, ő viszont mindig az aktuális munkahelyét, illetve a szülői házat tekintette "bázisnak".

[41] Emellett lényegesnek tartotta, hogy havi 400.000-500.000 forintos jövedelmét igazolja saját nyilatkozata és (tanú 1. neve) tanúvallomása.

[42] Az ingatlan megvásárlásának általa állított módját támasztja alá a felperes és (tanú 1. neve) nyilatkozata, valamint az (bank neve) bankszámlakivonat, amely tartalmazza az életbiztosítás (...) Biztosító általi visszavásárlását 1.759.286 forintos összegben. Miután a biztosítási szerződést 2002-ben kötötték, díját pedig a szülei fizették és a kedvezményezettjei is öök voltak, az nem tekinthető közös vagyonnak.

[43] Állította: a (tanú 1. neve)től kapott 5.000.000 forint kölcsönt a "fekete pénzként" havonta kapott 300.000-400.000 forintból fizette vissza, amit bizonyít (tanú 3. neve) és (tanú 1. neve) tanúvallomása.

[44] Véleménye szerint az egyéni vállalkozása bevétele után fizetendő áfa-val is csökkenteni kell az értékkiegyenlítés összegét. Ennek alátámasztásául fellebbezéséhez mellékelte (A-2) a 2018. évi adófolyószámla kivonatát, amelyből megállapítható, hogy egyéni vállalkozását 2018 novemberében 405.000 forint áfa fizetési kötelezettség terhelte. Megjegyezte, ezt a bizonyítékot korábban azért nem csatolta, mert álláspontja az volt, hogy ekkor már nem állt fenn a felperessel az élettársi kapcsolata.

[45] Hangsúlyozta: a felperes 21. számú jegyzőkönyvben szereplő tárgyalási nyilatkozata alapján egyértelmű, hogy nem lehetett megtakarítása az ingatlan és az egyéni vállalkozás gépjárműveinek megvásárlására, a (tanú 1. neve)től kapott kölcsön visszafizetésére, vagy a 15.010.277 forint bankszámlán való elhelyezésére, ezért ezek a tételek az alperes javára számolandók el.

[46] Hivatkozott arra is, hogy ha a felperes édesanyja ugyancsak adott pénzt a feleknek, azt azonban valójában a szülei fizették vissza, úgy ezzel – nyilatkozataik szerint – több alkalommal ajándékoztak számára.

[47] Fellebbezése A-3. számú mellékleteként csatolta a takarékszámla kivonatát, megjegyezve, hogy a kivonatok a perben rendelkezésre álltak. Megítélése szerint ezek igazolják, hogy édesapja 2016. január 22-én az (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú gépjármű (4. tétel) megvásárlásához 1.000.000 forintot juttatott a számára, így a felek közös vagyona ezzel az összeggel csökkentendő. Ezt bizonyítja szüleinek tanúvallomása is.

[48] (felperes édesanyja, tanú 4. neve) tanúvallomásából azt szűrte le, hogy a 15.010.277 forintot kizárólag alperesi jövedelmeként kellett volna figyelembe venni, csakúgy, mint a (tanú 1. neve)nek visszafizetett 5.000.000 forintot, így a jövedelme összesen 38.666.848 forint volt.

[49] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a kimutatás és az adóbevallások ellenére nem számolt el a javára 2013. évre 81.720 forint, 2014. évre 33.585 forint, 2015. évre 2.610.845 forint, 2017. évre 291.297 forint, 2018. évre pedig 97.772 forint nyereséget, amelyek egyéni vállalkozásának eredményei voltak összesen 3.115.219 Ft összegben.

[50] A felek jövedelme így – megítélése szerint – 50.651.566 forint volt, amelyből 41.782.067 forint az alperesi jövedelem, aminek alapján 15-85 %-ban állapítható meg a szerzési arány a javára. Ennek igazolására fellebbezéséhez csatolta személyi jövedelemadó bevallásainak összesítőjét.

[51] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 4. tételszámú (frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo gabonás billencs értékét a szakértő által meghatározott 4.130.000 forintban állapította meg, mellőzve annak vizsgálatát, hogy 2018-2019-ben 1.974.112 forintot költött az autóra, amit számlákkal is igazolt. Kiemelte: a Pp. 220. § (1) bekezdés b) pontja alapján helye volt a javítási számlák csatolásának, mert csak a szakértői véleményből vált számára felismerhetővé, hogy a szakértő a 2021. év végi műszaki állapotot tekintette irányadónak a 2018. decemberi árakhoz viszonyítva.

[52] Összegzőként – másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán – megismételte a szerzési arány körében előadottakat. Okfejtése szerint a közös vagyon 71.399.418 forintos értékét csökkenteni kell az édesapja által neki ajándékozott, az A-3. számú okirattal igazolt 1.000.000 forint összeggel, az A-2. alatt csatolt adófolyószámla kivonaton szereplő 405.000 forint áfával, valamint a A-1. számon benyújtott életbiztosítás megváltással, azaz 1.759.286 forinttal, összesen 3.164.286 forinttal. Az így kapott 68.235.132 forint 15 %-a illetné meg a felperest, vagyis 10.235.270 forint, amelyből a 2. tétel alatti (frg.rsz. 4.) forgalmi rendszámú gépjármű értékét (2.060.000 forint) le kell vonni. A felek vagyonát csökkenteni kell továbbá a két gépjármű javítási számláin szereplő összegekkel.

[53] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat az általa részletezettek alapján nem értékelte összességükben, a megállapított tényállás a tanúk nyilatkozataival ellentétes.

[54] A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy az alperes nem jelölte meg egyértelműen, a Pp. 369. § (3) bekezdésének mely pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól és azt sem, hogy milyen eljárási, vagy anyagi jogszabályt sértett az elsőfokú bíróság.

[55] Másodlagosan az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyását kérte.

[56] Túlnyomórészt egyetértett az elsőfokú ítéletben megállapított tényállással és helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság abból levont jogi következtetéseit is.

[57] Véleménye szerint az elsőfokú ítélet indokolásából egyértelműen kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság az életközösség kezdő időpontjának a felek megismerkedését tekintette, mert már akkor összeköltöztek és az élettársi kapcsolat minden elemét megvalósítva együtt éltek, míg az életközösség végének 2018. december 1-jét fogadta el.

[58] A (tanú 1. neve) által nyújtott kölcsönt illetően azt tartotta lényegesnek, hogy azt a felek az életközösség alatt közösen fizették vissza.

[59] A továbbiakban kiemelte: az alperes nem ajánlott fel bizonyítást a 15.010.277 forint különvagyonra és az életbiztosításra vonatkozóan, ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kifejtette érveit.

[60] A fellebbezést is ellentmondásosnak tartotta: az alperes néhol élettársi kapcsolatról beszélt, máshol vitatta annak létrejöttét. Ugyancsak ellentmondásosnak találta a tanúvallomások elemzését.

[61] Kiemelte, az alperes jogorvoslati kérelme mellékleteként olyan okiratokat csatolt, amelyek már korábban is a rendelkezésére álltak, így azokat az elsőfokú eljárásban is lehetősége lett volna benyújtani. Emiatt figyelmen kívül hagyásukat kérte a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján.

[62] Kérte értékelni, hogy az alperes az eljárás folyamán mindvégig önellentmondó tényállításokat tett, amiket a tanúkat sem tudtak hitelt érdemlően alátámasztani.

[63] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság szerzési arány mérlegelése az alperes számára kedvezőbb, mert nem értékelte a felperes javára a háztartásban végzett munkáját és azt, hogy besegített az alperes vállalkozásába.

[64] Mindezekre tekintettel nem látta indokát a szerzési arány felperes hátrányára történő megváltoztatásának.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[65] A fellebbezés alaptalan.

[66] Az ítéltábla a fellebbezési ellenkérelem kapcsán előrebocsátja, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontját, amely előírta a fellebbezésben a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkör feltüntetését az alapul szolgáló indokok kifejtésével, a Pp. módosításáról szóló 2020. évi CXIX. törvény 76. § 10. pontja 2021. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte, így ez a hiány nem vezethet a fellebbezés „elutasítására” (helyesen visszautasítására), ahogy a jogszabálysértés jogszabály megjelölése nélküli kifejtése sem a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjának a már hivatkozott törvény 47. §-ával elrendelt módosítása miatt. Mindazonáltal ez utóbbi hivatkozás kapcsán megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes a fellebbezésében több – véleménye szerint – megsértett jogszabályhelyet is felsorolt.

[67] Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a per eldöntéséhez szükséges körben – kellően határozott, a Pp. rendelkezéseinek megfelelő pervezetés mellett – lefolytatta. Ennek alapján elégséges peradat állt rendelkezésre az elsőfokú ítélet fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei közötti felülbírálatára, amelynek során az ítéltábla sem kötelező, sem mérlegelhető hatályon kívül helyezési okot nem talált (Pp. 379-381. §-ok).

[68] Az elsőfokú bíróság az irányadó joggyakorlatot – a megfelelő jogszabályok megjelölésével – helyesen ismertette. Kétségtelen ugyanakkor, hogy az életközösség kezdő időpontját nem rögzítette ítéletében, ami azért lényeges, mert a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése az élettársak számára az élettársi együttélés ideje alatt szerzett ingó- és ingatlanvagyonra biztosít – a közreműködés arányában – tulajdoni igényt. A megszerzhető tulajdonrész a szerzésben való közreműködés arányához igazodik, amit az élettársi együttélés idejére egységesen kell tisztáznia a bíróságnak. Mivel tehát annak teljes időszaka alatt elért jövedelmeket kell feltárni és egybevetni, valamint értékelni az élettársak által kifejtett egyéb tevékenységeket, alapvető, hogy a bíróság pontosan meghatározza az élettársi életközösség időszakát. Az erre vonatkozó bizonyítás az alperes vitatásával szemben a felperest terhelte.

[69] Az elsőfokú bíróság ugyan az életközösség kezdő időpontját nem határozta meg pontosan, a tényállás és a jogi indokolás összevetésével mégis megállapítható, hogy a felperes (település 4. neve)re költözésének időpontját, azaz 2004. év elejét tekintette az élettársi együttélés kezdetének. Ez látható abból, hogy az alperes jövedelmét 2004-től kezdődően vette figyelembe a szerzési arány meghatározásánál és ez az álláspontja tükröződik a felperes tanuló idejére vonatkozó megállapításaiból is.

[70] Az ítéltábla megítélése szerint azonban a felperes arra az időszakra, amíg (település 2. neve)n tanult, törvényi kötelezettsége ellenére nem tudta bizonyítani az élettársi életközösség Ptk. 685/A. §-ában írt minden elemét: közülük a gazdasági közösség, azaz a közös gazdasági célok nem nyertek igazolást. Erre az időszakra a tanúk egyike sem tett olyan nyilatkozatot, amelynek alapján ez megállapítható lenne, de a felperes tényállításaiból sem vonható le ilyen következtetés. Valójában erre utaló tényt egyáltalán nem adtak elő, csupán együttélésük tényére utaltak. A felek a peradatok alapján jogilag 2005 júliusától tekinthetők élettársaknak, akkortól, amikor a felperes befejezte fodorászati tanulmányait és az alperes édesanyjánál, az alperes családjának vállalkozásában kezdett dolgozni. Az ítéltábla a közös gazdálkodás, a közös gazdasági célok mint az élettársi együttélés jogi kategóriájának egyik kritériuma megvalósulása szempontjából lényegesnek találta, hogy a felperes ebben az időszakban nem kapott munkabért, amiből az a következtetés vonható le, hogy az alperessel való közös jövője érdekében vállalt ilyen feltétellel munkát.

[71] A felek életközössége – szemben az alperes álláspontjával – ekkortól folyamatos volt 2018. november 15-ig. Az ítéltábla ezt az időpontot fogadta el az életközösség megszűnésének idejeként, szemben az elsőfokú ítélet [18] bekezdésében írt és a felperes által állított 2018. december 1-jével. E tényállítás bizonyítása az alperes vitatásával szemben a felperes érdeke volt: ahhoz, hogy azt a bíróság valósnak fogadja el, az erre utaló tényeket neki kellett bizonyítania [Pp. 265. § (1) bekezdés]. Ebből a szempontból lényeges az alperesnek az az állítása, hogy már 2018. november közepén elköltözött a felperestől, ekkortól jelenlegi házastársával élt együtt. Az ítéltábla ezzel összefüggésben nyomatékkal értékelte a felperes 14. számú beadványának az alperesi nyilatkozatot alátámasztó előadását, azt, hogy 2018 őszén „szakadt meg” a kapcsolatuk, továbbá hogy az ezt követő időszakra nem szolgáltatott bizonyítékot az életközösség fennálltára.

[72] Azzal ugyanakkor maradéktalanul egyetértett az ítéltábla, ahogyan a fentiek szerinti időszakra az elsőfokú bíróság értékelte a felek kapcsolatát és azt jogilag élettársi kapcsolatnak minősítette. E körben a bizonyítékokat teljesszórúen és okszerúen, a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelte, érveinek megismétlése ezért szúksúgtelen.

[73] Mivel az ítéltábla annyiban elfogadta az alperes fellebbezési érvelését, hogy az életközösség a felek között nem állt fenn 2005. II. félévéig és 2018. november közepét követően, jövedelmeiket is csak erre az időszakra lehetett figyelembe venni a szerzési arány meghatározásához.

[74] Az elsőfokú bíróság a jövedelmek megállapításakor az adóbevallások szerinti éves jövedelmekkel kalkulált.

[75] A felperes javára 2005 közepéig nem számolt el jövedelmet, 2018-ra viszont az éves összes kimutatott nettó jövedelmét értékelte. Tekintettel arra, hogy a felek életközösségének végét az ítéltábla 2018. november 15-re tette, a 2018-ra értékelt – tört évet figyelmen kívül hagyó – éves jövedelmet másfél havi arányos jövedelemmel, 80.792 forinttal csökkentette, így arányosítva azt az életközösség időtartamához. Az élettársi együttélés idejére tehát a felperes összes nettó jövedelme 8.788.707 forint.

[76] Az alperes életközösség időtartamára vonatkozó össz jövedelmének meghatározásakor figyelmen kívül kellett hagyni a 2004. évi 521.520 forintot és a 2005. első hat hónapjára – az éves jövedelem 50 %-ában – számított 161.154 forintot, valamint 2018-ra az utolsó másfél hónapra vetített jövedelmet, azaz 228.066 forintot. Így az alperes alkalmazotti jogviszonyból származó nettó összjövedelme az életközösség teljes idejére 17.745.831 forint.

[77] Alapos az a fellebbezési hivatkozás is, hogy az alperes egyéni vállalkozásából származó nettó bevételét is figyelembe kell venni a javára. Ezt csak 2013-tól kezdődően igényelte jogorvoslati kérelmében, ami kötötte a másodfokú bíróságot [Pp. 370. § (1) bekezdés, 371. § (1) bekezdés a)-d) pontok]. Az ítéltábla a NAV által 62. sorszámon megküldött adóbevallásoknak azzal a sorával számolt, amely az adózás utáni vállalkozói jövedelmet rögzítette, mert ez az a nettó összeg, amelyhez az alperes ténylegesen hozzájutott. Így 2013-ra 36.774 forintot, 2014-re 15.114 forintot, 2015-re 2.122.933 forintot, 2016-ra 0 forintot, 2017-re 115.075 forintot, 2018-ra pedig 0 forintot fogadott el. Ez összesen 2.289.896 forint bevételt jelent, amit hozzá kell adni az alkalmazotti státuszából származó jövedelméhez: ennek megfelelően bevallott összes jövedelme az életközösség időtartama alatt 20.035.727 forint.

[78] Az adózatlan jövedelmeket illetően az ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének indokaival, amelyeket határozatának [70] bekezdésében fejtett ki, azokat megismételni nem kívánja. Csupán annyit emel ki, hogy ezek a jövedelmek időszakukat és mértéküket illetően is bizonytalanok maradtak, azokat még a valószínűség szintjén sem lehetett feltárni a bizonyítási eljárás során, ugyanakkor mivel mindkét felet érintették, figyelmen kívül hagyásuk jelentős értékelődést nem okozhat.

[79] A felek figyelembe vett jövedelme az életközösség időtartama alatt így összesen 28.824.434 forint. Ezt alapul véve 70-30 % szerzési arány mutatkozik az alperes javára, ami megegyezik azzal, amelyet az elsőfokú bíróság megállapított. Felperesi fellebbezés, illetőleg csatlakozó fellebbezés hiányában ettől nem térhetett el az ítéltábla a felperes javára, ahhoz a fellebbezési ellenkérelemben kifejtettek nem szolgálhatnak alapul.

[80] A fellebbezés további érveit vizsgálva a következő megállapítások tehetők:

[81] Az 1. tétel (ingatlan) kapcsán az alperes kérte figyelembe venni visszavásárolt életbiztosításának 1.759.286 forintos értékét, amire nézve az elsőfokú ítélet [79] bekezdése tartalmaz indokolást. Az alperes a fellebbezéséhez A-1. alatt csatolta a biztosítási ajánlatot és annak mellékleteit. Ebben a körben azonban utólagos bizonyításnak a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nem volt helye, mert az alperesnek már az elsőfokú eljárásban észlelnie kellett a benyújtott (bank neve) bankszámlakivonat alkalmatlanságát annak bizonyítására, hogy a biztosítási szerződés az életközösség kezdete előtt jött létre és hogy díjait mindvégig a szülei fizették. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a most csatolt iratok korábban is a rendelkezésére álltak, így hiányuk sem akadályozta a bizonyításban. Mindezek következtében az ítéltábla a fellebbezést ebben a részében alaptalannak találta.

[82] Ugyancsak az 1. tételt illetően kifogásolta azt az alperes, hogy a (tanú 1. neve)től kapott 5.000.000 forint kölcsönösszeget az elsőfokú bíróság nem a különvagyónaként számolta el annak ellenére, hogy azt a különvagyoni "fekete" jövedelméből teljesítette. Az ítéltábla

megítélése szerint az elsőfokú bíróság álláspontja ebben a kérdésben is minden tekintetben helytálló. Az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont [rég. Ptk. 578/G. § (1) bekezdés]. Az élettársi jogviszony fennállása alatt szerzett vagyon akkor közös tulajdon, ha annak megszerzésében mindketten közreműködtek (BDT2006. 1368. I.). Tekintettel arra, hogy az alperes által felvett magánkölsönt a felek együttélésük alatt, ezáltal közösen megszerzett jövedelmeikből fizették vissza, a szerzés a megállapított arányban közösnek minősül.

[83] A 4. tételt ((frg.rsz. 3.) forgalmi rendszámú Volvo euro 3 billencs) illetően azzal érvelt az alperes, hogy bizonyította: az apja adott neki 2016. január 22-én 1.000.000 forintot a gépjármű megvásárlásához. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelésével {elsőfokú ítélet [88] bekezdés} etekintetben is egyetért. Sem a tanúk, sem a csatolt okirat nem igazolja hitelt érdemlően a juttatás tényét. Lényeges, hogy (tanú 5. neve), az alperes apja sem ajándékról, hanem kölcsönről beszélt tanúvallomásában (33. számú jegyzőkönyv 2. oldal), és (tanú 2. neve), az alperes édesanyja, valamint (tanú 6. neve), a testvére sem tett említést a hivatkozott ajándékról (31. és 33. számú jegyzőkönyv). Összegezve: az alperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani az állított különvagyoni forrást.

[84] A 10. tétel ((X) Takarékszövetkezetnél vezetett számla) kapcsán az alperes azzal érvelt a fellebbezésében, hogy a 2018. decemberi teljesítési határidejű 405.000 forint Áfa-fizetési kötelezettséget is közös adósságként kellett volna értékelnie az elsőfokú bíróságnak. A kérdés kapcsán az ítéltábla annak tulajdonított döntő jelentőséget, hogy az alperes ezt az összeget korábban nem kérte figyelembe venni, a más időpontokban felmerült Áfa-fizetéssel kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság részletesen indokolta jogi álláspontját. Utólagos bizonyításnak erre vonatkozóan sincs helye a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján.

[85] Miután a felek élettársak voltak, irreleváns az alperes hivatkozása arra, hogy a felperesnek az életközösség ideje alatt nem lehetett saját megtakarítása gépjárművek vásárlására, kölcsön visszafizetésére. Lényeges szerepe a felek élettársi kapcsolata tényének van, amelynek fennállta alatt közös vagyont szereztek, és többségükben a gépjárművek vételárát, valamint felvett kölcsönöket, illetőleg lízingdíjakat közösen fizették.

[86] Ugyancsak osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság érveit az alperesi bankszámlán elhelyezett 15.010.277 forintot illetően {elsőfokú ítélet [103]-[111] bekezdés}. Helyesen, a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte súlytal az alperes ezzel kapcsolatos ellentmondásos tényállításait. Részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyíték mérlegelésével az ítéltábla egyetért, felülmérlegelésre nem látott indokot.

[87] A fellebbezési hivatkozások tehát többségükben alaptalannak bizonyultak, és amelyekkel egyetértett az ítéltábla, azok sem adtak okot az elsőfokú bíróságtól eltérő döntés meghozatalára.

[88] A kifejtettek tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit – kisebb részben eltérő indokolással – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[89] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján – a jogi képviselő nyilatkozatának megfelelően – általános forgalmi adó felszámítása nélkül határozta meg.

[90] Tekintettel arra, hogy az alperes a másodfokú eljárásra részleges, a fellebbezési eljárási illetékre kiterjedő költségfeljegyzési jog kedvezményében részesült, a fellebbezés sikertelensége miatt a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési

eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdésének megfelelően.

[91] Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetnie. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetnie adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

[92] Figyelmezteti az alperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[93] Az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el a fellebbezést.

Szeged, 2023. február 1.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró